

LNRMM konkurss “Mūsu dziesmusvētku stāsti”

Jersikas pamatskolas “Mazie Jersikieši”

Vadītāja Bronislava Alberinga

“Mūsu dziesmusvētku stāsti”

Ver, smildziņa, savu ziedu, ziedu, ziedu...

Dungojot šos dziesmu vārdus, agra 7. jūlija rītā, lielām somām, satrauktām sirsniņām, mēs, Jersikas pamatskolas skolēni, devāmies pretī kaut kam nezināmajam, bet tajā pašā brīdī satraucošajam un interesantajam.

Ceļš bija grūts, un ļoti tāls. Agri bijām cēlušies, rīta dzestrums ātri vien pārauga vasaras svelmē. Ar katru kilometru mūsu sirsniņas ;pukstēja straujāk, actiņas dega spožāk, gribējām ātrāk sasniegt galamērķi. Un re, mēs, Jersikieši, ieradāmies milzīgajā, cilvēku pārpildītajā Daugavas stadionā, kur bija jūtams ne vien mūsu, bet arī pārējo dalībnieku satraukums, kurš mijās ar enerģijas lādiņu, kas mūsos dzima, atrodoties tur.

Sākās grūts darbs. Rīkotāji iedeva mums "Pikseļus", noinstrēja, ierādīja mūsu vietas, un sākām darboties.

No rīta līdz vēlam vakaram darbojāmies Daugavas stadionā, gatavojoties lielajam noslēguma koncertam. Mūs vadīja enerģija, katrs koncerta mēģinājums tika izdzīvots no galvas līdz papēžiem, jutām, zinājām, ka visi mūsu mīļie, lai arī caur televizora ekrāniem, mūs atbalsta, sūta mums savu mīlestību, kas deva spēku katrai nākamajai mēģinājuma dienai.

Pienāca ilgi gaidītā koncerta diena. Uzvilcām melnas bikses, baltos kreklus, paņēmām savus "Pikseļus", un, aida, koncertā iekšā!

Ar bailēm raudzījāmies draudīgajā negaisa mākonī, kurš vēlās mums pāri, un ar katru minūti kļuva tumšāks un tumšāks, un ilgi arī nebija jāgaida- sakās pērkonā negaiss. Neskatoties uz to, darbojāmies – "Pikseļi" laistījās, svārki plīvoja un puišu zābaki skanēja. Un tad pēkšņi atskanēja milzīgs troksnis... "Pikseļi" tika nolaisti, gaidījām, kas notiks tālāk... Pēc brīža Valsts Policijas darbinieki paziņoja, ka koncerts tiek atcelts, zibens iespēra aparatūrā...

Mums palika ļoti bēdīgi, ieguldīts tik liels darbs, un koncerts atcelts. Devāmies uz skolu, kurā dzīvojām, slapji, bēdīgi, vīlušies. Gatavojāmies gājienam, ar cerību, ka laiks mūs palutinās.

No rīta agri cēlāmies, lai skaisti sagatavotos gājienam – izgludinātu pēdējo krekla piedurkni, sapītu bizes, liktu galvā skaistos vainagus.

Ejot gājienā, cilvēki, kuriem gājām garām, smaidīja, māja mums . Mēs bijām lepni, ar paceltām galvām, taisnām mugurām, un rudzu pušķiem rokās, mēs, Jersikieši, gājām cauri Rīgai, lepni nesdami savu karogu. Atā, Rīga, paliec sveiks, Daugavas stadion! Paldies par emocijām, ko devi, uz tikšanos nākamajos Dziesmusvētkos!

Atbraucām mājās, mūs sagaida vecāki. Bijām emociju pārpildīti. Tika iepazīti jauni cilvēki, iegūti jauni draugi, bet pats svarīgākais, ko ieguvām, ir lielais patriotisms, kopības sajūta, piederība latviešu tautai, saliedētība. Šīs vērtības ieliek mums pamatus turpmākai dzīvei, ar kurām mēs soļosim roku rokā, augsti paceltu galvu, gluži kā mēs , Dziesmusvētku bērni , gājienā.

